

σιν, ἀντί νά τρέχη εἰς τοὺς ἀγρούς, δὲν σημαίνει κατάργησιν τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου. Ἐλευθερία τοῦ ἐμπορίου δὲν σημαίνει ἀναγκαστικῶς τὸ ξεμονάχιασμα τοῦ παραγωγοῦ. Σημαίνει ἐξασφάλισιν ὄλων ἐκείνων τῶν δυνατοτήτων καὶ προϋποθέσεων διὰ τῶν ὁποίων τὸ ἐμπόριον θὰ δυναθῆ νά ἀξιοποιήσῃ περισσότερο καὶ καλύτερον τὰς πολυτίμους ἰκανότητάς του καὶ θὰ δυναθῆ νά προωθήσῃ τὰ προϊόντα εἰς τὸν καταναλωτήν καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου ἢ ἐλευθρία του αὕτη ἐξασφαλίζεται πλήρως. Οὔτε εἶναι δυνατόν σήμερα, κατὰ τὸ δεύτερον ἡμισυ τοῦ 20οῦ αἰῶνος, νά ἰσχύσῃ ἡ παλαιὰ κλασικὴ περὶ ἐλευθερίας τοῦ ἐμπορίου ἀντίληψις.

Ἀντιδράσεις συνεπῶς τοῦ νομίμως κινουμένου ἐμπορίου κατὰ τῆς καθιερώσεως τοῦ θεσμοῦ τῆς ἐνιαίας διαχειρίσεως δὲν εἶναι δικαιολογημένοι. Ἐκδηλούμενοι δὲ θὰ πρέπει νά ἀποδοθοῦν εἰς τὴν μὴ κατανοήσιν τοῦ σκοποῦ τοῦ θεσμοῦ καὶ τοῦ τρόπου λειτουργίας τοῦ συστήματος ἀπὸ μέρους τῶν ἀληθῶν ἐμπόρων, παρασυρομένων εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀπὸ τὸν θόρυβον τὸν προκαλούμενον ὑπὸ τῶν ἐπ' εὐκαιρίᾳ ἀσκούντων τὴν ἐμπορίαν, τῶν παρασιτικῶς μεσολαβούντων καὶ τῶν διαφόρων ἐκμεταλλευτῶν. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐνιαία καὶ καθολικὴ διαχείρισις τῶν προϊόντων ὑπὸ τῶν Συνεταιριστικῶν Ὀργανώσεων δὲν εἶναι ἀντίθετος τῶν καλῶς ἐννοουμένων συμφερόντων τοῦ ἐμπορίου.

Ἄλλ' οὔτε ἡ ἐλευθερία τοῦ παραγωγοῦ δεσμεύεται. Ὑποχρεοῦται μὲν οὗτος νά παραδώσῃ τὸ προϊόν του εἰς τὴν Συνεταιριστικὴν Ὀργάνωσιν, ἀλλὰ τοῦτο γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον του. Πρέπει νά κατανοήσωμεν, ὅτι διὰ νά ἀντιμετωπίσωμεν τὰ προβλήματα τῆς Κοινῆς Ἀγορᾶς, χρειάζεται μία πειθαρχία, ἀγνωστος μέχρι σήμερον εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλλη-

νας, τοὺς συγγέοντας πολὺ συχνὰ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐλευθερίας μὲ ἐκείνην τῆς ἀσυδοσίας ἢ καὶ τῆς ἀναρχίας ἀκόμη. Τὸ σύνθημα «ὁ ἀγρότης ἐλεύθερος νά διαθέτῃ κατὰ βούλησιν τὰ προϊόντα του, ὑποκείμενος καὶ αὐτὸς εἰς τὸν—δῆθεν—νόμον τῆς προσφορᾶς καὶ ζητήσεως» δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά μία μεταφορὰ εἰς τὴν προσυνεταιρικὴν περίοδον, καθ' ἣν ὁ ἀγρότης ἦτο σκλάβος τοῦ παντοπώλου, τοῦ μεσίτου, τοῦ μεταπράτου, τοῦ μικροῦ ἢ τοῦ μεγάλου οικονομικοῦ παράγοντος τοῦ χωριοῦ. Οἱ παραγωγοὶ πρέπει νά κατανοήσουν ὅτι εἰς τὸ σύστημα τῆς συγχρόνου οἰκονομίας, μετὰ τὴν σύνδεσίν μας μάλιστα μὲ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν, εἶναι ἀδύνατος ἡ κατ' ἰδίαν προσπάθεια ἐξασφαλίσεως ἀτομικῶν ὠφελιμάτων ὑφ' ἑνὸς ἐκάστου καὶ ὅτι ἐνδεχομένη τοιαύτη προσπάθεια θὰ ζημιώσῃ καὶ θὰ βλάβῃ πρῶτον ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος μετέρχεται αὐτήν.

Τὸ ἀνωτέρω λοιπὸν σύστημα, ἐνῶ δὲν καταργεῖ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἐμπορίου, οὐδὲ δεσμεύει κατ' οὐσίαν τὸν παραγωγόν, λαμβάνει ἐκ παραλλήλου μέτρα, διὰ τῆς καθολικῆς συγκεντρώσεως ὑπὸ τῶν συνεταιριστικῶν ὀργανώσεων τῶν κυριωτέρων προϊόντων καὶ τυποποιήσεως εἰς σταθεροὺς ἐμπορικοὺς τύπους, μὲ σταθερὰ καὶ γνώριμα χαρακτηριστικά καὶ διὰ τοῦ ποιοτικοῦ ἐλέγχου τούτων, ἵνα τὰ Ἕλληνικὰ προϊόντα μὴ ἐξάγονται εἰς ἀθλίας ποιότητος ἢ νοθευμένα, ἀξάνεται δὲ ἡ συνολικὴ ζήτησις αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἐσωτερικὴν καὶ τὴν διεθνήν Ἀγοράν. Ἄλλὰ καὶ αἱ βιομηχαναὶ αἱ χρησιμοποιουσαὶ ὡς πρώτας ὕλας γεωργικὰ προϊόντα θὰ ὠφελοῦνται, διότι ἀφ' ἑνὸς μὲν θὰ ἔχουν εἰς τὴν διάθεσίν των ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὴν πρώτην ὕλην, ἀφ' ἑτέρου δὲ θὰ ἔχουν ταύτην εἰς σταθε-

ρὰν τιμὴν καὶ ποιότητα.
Δημιουργεῖται, ἐξ ἄλλου, ἕνα εἶ-